

Δὴν ἤξευρα ποῖος ἦτον ὁ κύριος 'Ραιμπλώ' ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἦναι καλὸς καὶ ἀξιόλογος ἄνθρωπος.

— Περιμένε με ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἔμπορος εἰς τὸ αὐτὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ Δὴν θὰ μείνω πολὺ· μόνον ἄλλο ἄνθρωπος νὰ ἴδω τὰ χρέηματά τοῦ 'Ραιμπλώ, καὶ νὰ τοῦ δώσω τὴν ἐξόφλησιν.

— Καλὰ, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς.

Ἐσηκώθη λοιπὸν ὁ πατήρ καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξεβλήθη τὴν ἐκλείπειν.

'Αλλ' ἐπροχωρήσαμεν ποῦ ἔνεκα τούτου; Τῆ ἀληθείας, ὅχι· διότι ἔπρεπε μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἀναχώρησιν καὶ ἡ λοιπὴ συνοδία. Ἄλλὰ τότε ἡ εὐτυχία θὰ ἦτον πλήρης, καὶ ἡ τύχη σπανίως δίδει σωτηρίαν τὰ δωρὰ της. Πότε θὰ μᾶς ἀπήλλατταν τῆς μισητῆς παρουσίας των, οἱ παγκακίτικοι! Ἄν τοὺς ἐλάπιετε, πότον βραδέως ἐκαίμαν ὄλα των τὰ πράγματα, πὼς ἐνηττολοῦντο, ὁ μὲν νὰ καθαρῶς ἀχλαδίον, ὁ δὲ νὰ ἀπριζῆ ἀνύδραλον, ὁ τρίτος νὰ σπᾶ καρὺ ὄλα, θὰ ἐλέγετε ὅτι, ὡς ἄλλοι δῆμοι τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, εὗρισκαν ἠδονὴν κακώτροπον εἰς τὰ μαρτύριά μας!

Καὶ κατ' ὄλον τοῦτον τὸν πολῦτιμον εἰς τοὺς δύο ἡμᾶς καιροὺς, ὁ πατήρ ἐτελείειν τὴν ἀριθμητικὴν τοῦ ἡμετέρου του καὶ τὴν γραφὴν τῆς ἐξορλήσεώς του! Ὀλίγα δευτέρα λεπτὰ ἀκόμη, καὶ ἰδοὺ ἀνοίγειν ἡ θύρα, καὶ αὐτὸς μὲν εἰσέρχεται, ἐξέρχεται δὲ διὰ τῆς ἰδίας θύρας ἡ τελευταία ἡμῶν ἑλπίς!

Ἐρρίψα τότε καὶ ἐγὼ βλέμμα ἀπογοῦτως πρὸς τὴν ἀνοίχθησαν μου. Ἄλλ' αὕτη εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποκαταμένους ἐπὶ τῆς παροψίδος της· δαγκάνουσα δὲ τὴν μικρὰ χεὶλὴν της, καὶ ζαρόνουσα ἐπαισθητῶς τὰ ὀφθαλμὰ, εἶδειν τὴν συσταταμένην ὄργην καὶ μνηστειομένην της κατὰ τῶν ὀχληρῶν καὶ ἀπανθρώπων ἐκείνων.

Καὶ ἐνόσφ μὲν ὁ πατήρ εὗρισκετο παρῶν, ἐκὼν ἀέκων ὑπειτασσομένη εἰς τὴν τύχην μου, κύπτων τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τοῦ νομίμου τούτου ἐμποδίου· ἀλλὰ τὸ ἐμποδίου αὐτοῦ ἀρθέντος, ἔπρεπεν ἐπίσης νὰ ὑποβῶν βλέπων τὰ σχέδιά μου μταιωθέντα ἀπὸ τὰ τυχερὰ ἐκείνη ὄργανα ἐμπαικτικῆς καὶ ἀσπλάγγχου ἐπινοημένης; Ἐγεῖνα πλέον ἀκράτητος· ἐπιτερονοκόμος ἀληθῆς δαιμονιζόμενος· ἐσπάραττα τοὺς δακτύλους μου με τοὺς δονυχᾶς μου. Καλὴ συσταγὴ ὑπομοιῆς καὶ ἀποδοχίας, εἰς χοῆσιν τῶν μωνιώντων!

Ἐγγὺς ἦτον ἡ ἐκρηγῆς, καὶ παράρρορν τι ἐμελλὰ νὰ πράξω, ὅταν ὁ ἀμαξηνάτης, ὅστις ἐκάθητο εἰς τὴν ἀγῶν τῆς τραπέζης καὶ ἐτρογγε σιωπῶν, ἔρριψεν ἐμπροσθέν του τὸ χειρόμακτρον, ἀπεβρόβησε τὸ τελευταῖον ποιτήριον, καὶ ἐσηκώθη.

— Ἐτοίμοι ὄλοι, κύριοι· μέλλου νὰ ζεῦξουν τοὺς ὄφθαλμούς.

Τῶν μαγικῶν τούτων λόγων ἀκουσθέντων, ὁ καθεὶς ἐκείνων τὴν τράπεζαν, εἰνάξε τὸ φρέμα του, περιεβόησεν ἐμπροσθέν τοῦ καθρέπτου τῆς ἐστίας, διώρθωσεν ὄλιγον τὸν λαίμοδέτην του, καὶ ἐξήλθε ταχέως. Τελοσπάντων!!!

Ἡ Πιπὶνα ἐσηκώθη καὶ αὕτη, καὶ ἠθέλησε νὰ μιλήσῃ τοῖς ἄλλοις ἢ ἀνόητος!

Καὶ, ἂν δὲν τὴν ἐκράτουν ἀπὸ τὸν βραχίονα, θὰ τοὺς ἐκρούσει, ἀπὸ φόβον πρὸς τὴν μεγάλην ταύτην σιγ-

μὴν, τὴν τότεν θερμῶς ἐντούτοις ποθουμένην ἀπὸ ἐμὲ. . . καὶ ἀπὸ αὐτῆν.

— Κυρία μου! κυρία μου! . . . ὁ πατήρ σας εἶναι εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ταύτης· διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ, ἀκούσατέ με . . . Μένετε εἰς Μ. . . τὸ ἔμαθα. Ὅταν ἐκεῖ φθάσετε, σᾶς χάνω διαπαντός . . . ἂν δὲν δαίξετε ἀφοβίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτᾶται ἡ τύχη ἀμφοτέρων ἡμῶν, προσέξατε καλῶς! Μοῦ εἶπατε νὰ σᾶς σώσω, τὸ θέλετε ἀμεταθέτως;

— Ναί, ἐτραβύλιεν ὑποκώφως καὶ χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Πολὺ καλὰ! μὴ διαταγμούς λοιπὸν, μὴ ἐνστάσεις . . . Ἴδου τί πρέπει νὰ κάμετε, ἰδοὺ τί θὰ κάμετε . . . Ἄφρον τὸ ἐσπέρας περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, πασχίτατε νὰ μὴ σᾶς ἐνοήσουν ὅτι ἐξέργησθε — πρᾶγμα ὅχι τόσο δύσκολον, διότι κἀνεὶς δὲν προβλέπει τὸν σκοπὸν μας — καὶ νὰ εὗρεθῆτε εἰς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας τοῦ Δημαρχείου. Ὅλα θὰ ἦναι ἔτοιμα διὰ τὴν φυγὴν μας . . .

'Ρίγος κατέλαβεν ὄλα τὰ μέλη της, ὡς ὑπεβληθείσης εἰς ἡλεκτρικὴν προσβολήν. Τεράστιον ἀγῶνα ἠγωνίσθη προσπαθήσασα νὰ λαλήσῃ, ἀλλὰ φωνὴ δὲν ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ στόμα της.

— Ἡσυχάσατε, ἡκολούθησα παράρρορος ὑπὸ τοῦ πάθους· ἐντὸς ὀλίγου σθάνομεν καὶ διαβαίνομεν τὰ μεθόρια. Ἄφου δὲ πατήσωμεν τὸ ἔδαφος τῆς Ἰταλίας, προσπίπτομεν εἰς τὰ γόνυα ἱερῶς, καὶ αὐτὸς θὰ μᾶς ἐώσῃ δι' ἀβιαιλύτων δεσμῶν.

Ματὴν ἐπάσχίζα νὰ τὴν ἐγκαρδιώσω· ἡκολούθει νὰ μὲν ἄκίνητος, σημείων ὅτι ἦτον ἐσωτερικῶς πολλὰ ἀνήσυχος.

'Ὁ σιωπῶν συναίετ, λέγει ἡ παροιμία· παροιμία ὅμως ἣτις δὲν εἶναι πάντοτε ἀληθῆς, καὶ ὡσεπιτοπλεῖστον ψευδῆς. Ἐνόησα ὅτι πολὺ ἀμφίβολος ἦτον ἡ συνδρομὴ της· ὅθεν ἔπρεπε νὰ κινήσω ἄλλας χορδὰς, παρὰ τὴν τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ φόβου.

— Ἡ καρδία μου σᾶς ἐμάντευσε, τῆς εἶπα περιπαθεῖς καὶ ἐπίσημον συγχρόνως ἀναλαθῶν ἤθος, εὐγενῆ καὶ ἀνδρείαν ἔχετε τὴν ψυχὴν· ἡ τόλμη δὲν θὰ σᾶς λείψῃ τὴν στιγμὴν τῆς πράξεως. Ὅθεν οὔτε φοβοῦμαι οὔτε ὑποπιτεύω ποσῶς . . . Δὲν θ' ἀπατήσετε τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην. Βεβαιότερος δὲν εἶμαι περὶ τοῦ ἐαυτοῦ μου, παρ' ὅσον εἶμαι περὶ ὑμῶν· θὰ ἐλθετε!

Βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὸν διάδρομον.

'Ἐπληρίσταν· ἦτον ὁ πατήρ. Δὲν ἔπρεπε βεβαίως νὰ μᾶς καταλάβῃ συνομιλοῦντας· τὰ πρόσωπα ἀμφοτέρων θὰ μᾶς ἐπρόδιδαν.

'Ὁρμητα ὡς παρᾶρρων πρὸς ἄλλην τινὰ θύραν, χωρὶς νὰ γνωρίζω ποῦ ἔφερε, καὶ εὗρεθῆν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ κεφαλὴ μου κατεφλέγετο, ἐπνίγετο τὸ στήθος μου, ἀνάγκην εἶχα ν' ἀναπνεύσω.

'Ἐπεριπάτουν ὀρμητικῶς καὶ ἀτάκτως, μὲ τὸ μέτωπον νεῦον ἐπὶ τοῦ στήθους, ὄλος τεταραγμένος δι' ὅσα εἶχα εἶπει, διότι σταθερὰν εἶχα ἀπόφραξιν νὰ διαβῶ τὸν 'Ρουβίκωνα, ἄς ἐγίνετο ὅτι ἤθλεεν, ἄς ἐκινδύνεω νὰ χάσω καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτῆν τῆς θείας μου,